

Катрин Панкол - „Тук съм преди теб“

Не умея да обичам мъжете.

О, да, умея да ги съблазнявам, да ги оплитам, да се хвърлям в обятията им, да ги галя, да им подарявам дълбините на тялото си, но не ги обичам. Никога не ги допускам и на милиметър в моя интимен свят. Под интимен свят разбирам всичко това, което съм аз, всичко тайно, заключено, забранено. Не проумявам тялото си. По-скоро съм щедра с него. Лесно го предлагам.

Мъжете... С тях съм, когато желанието да се претопя в едно друго тяло, в други думи, в други начинания е прекалено силно, когато нуждата от ръце около тялото ми е непреодолима и смразява мечтите и утробата ми. Устремявам се към тях, хващам ги за ръка, обещавам им хиляди блаженства, хиляди домашни или екзотични щастия... за да се оттегля, без да се извърщам назад, щом се наситя.

Давам им всичко и много скоро си вземам всичко обратно. Режа си вените, за да ги убедя в моята искреност, и ги напускам още преди раните ми да заздравеят. Повтарям до втръсване, че нямам нужда от тях, за да живея, че и така ми е много добре. Сама. Без мъж. Не е вярно – мъжът е враг, без когото не мога.

Мъжете са навсякъде. Заемат цялото пространство. По телевизията например виждаме само мъже – в информационните емисии, на заседанията на парламента, в сериозните предавания. Перчат се в костюмите си, обясняват и преправят света, който неуморно опустошават и експлоатират. Понякога сред тях изниква някоя жена, насадена като мушката. На балкона. Цъфтящо алиби, което казва „не“, което казва „да“, което те почти не чуват. Или пък си я присвояват и я превръщат в мъж.

Най-често жените служат за това, да продават депилатори, парфюми, въздушни възглавници, пюрета на прах, перилни препарати на перлички или, още по-прекрасно, да бълват готови информации през съблазнителните си надути устни, с дълбоките си деколтета. Дресирани да се усмихват, да падат на колене, да се плъсват като меки спагети на пода или да възпроизвеждат малки еднакви човешки същества по зададен модел. Повдигат ги с пръсти, облизват се и ги мерят на око като стока. Подсвиркват след перфектните им тела с добре смазани части. Но само ако са хубави и се предлагат, иначе ги изритват с крак, използват ги набързо, подиграват им се, наричат ги крави, дебелани, недочукани. Мъжете залепват устни по халбите бира, избърсват пияната с ръка и подмятат шеги, докато ги гледат как въртят дупета под летните рокли. Шепнат помежду си „тази си я бива“ с мръснишки блясък в очите или им подвикват на светофара, че са кучки или кифли.

Не всички мъже, знам. Някои са нежни, внимателни, търпеливи и щедри.

Но...

Не умея да обичам мъжете.

Това е напредък, преди не обичах хората изобщо.

Никого не харесвах. Чуждото нещастие оставяше сърцето ми студено и безчувствено. Смъртта на дядо ми? Бях на единайсет години. Видях майка ми да плаче и да се облича в черно, но колкото и да ровех дълбоко в себе си, не успях да изкарам нито една сълза, за да бъда в унисон с голямата болка, която, изглежда, съсипваше семейството. Беше си заминал и какво? Това нямаше да промени живота ми. Той никога не ме бе поглеждал, нито прегръщал, не ме бе вземал на коленете си, не ми бе обяснявал Питагоровата теорема или сонетите на Шекспир.

Трябваше само да мълча и да слушам обедните новини от борсата или теориите му за състоянието на света. Баба ми? Отново никакви усещания. При това смятах, че нея я обичам. Тя беше нежна, развеселяваше ме, учеше ме да правя трикове с карти, накара

ме да харесвам ябълковата тарта и телешкото фрикасе. Ала когато умря, не пролях и една сълза.

Нито за леля Флави, нито за вуйчо Антоан, нито за Огюстен, нито за Сесил...

Дълго време живях така – заключена, заинтригувана от голямата любовна река, която очевидно заливаше обществото, но не напояваше мен. А любовта изглеждаше нещо прекрасно, тя бе в основата на филми, книги, истории във вестниците, кръщенета, рождени дни, Свети Валентин, новогодишни подаръци, бебета, драми и мистерии.

Гледах на всичко това с любопитство, ала оставах хладна. Таях в себе си този недъг, наричах се чудовище, насилвах се да изпитам нещо, което да прилича на чувство, налагах си да изравям болезнени спомени, за да попадна в клуба на нещастните, и когато успях да отроня някоя доста солена и кръгла сълза, когато най-последно намирах повод да се развълнувам и ридаех с всичките сълзи, които ме бяха задушавали, изумена откривах, че плача за себе си. Единствено моята скромна персона можеше да предизвика у мен неустоима тъга. Не бях в състояние да спра. Една стара болка се развихряше, без да мога да я овладее. Скривах се засрамена и се правех, че съчувствам на страданието или споделям чуждото щастие. Много бързо се научих да се преструвам и никой не подозираше докъде стига безчувствеността ми.

Баща ми, майка ми, братята и сестрите ми, чичовците и лелите ми, братовчеди и братовчедки, баби и дядовци попадаха до един в гробището на моето безразличие.

Само едно същество ме интересуваше истински – братчето ми, с две години по-малко от мен. За него бях готова да преплувам океани, да пресуша морета, да се пусна по вълните върху орехова черупка, да прегазя пожари, да избия възрастните, които се отнасят зле с него, да дръпна внезапната спирачка на летящ влак, да подхвърля тялото си на страховити хищници. Щом забележех сянка на тъга да премрежва удивения му поглед, заемах настръхналата поза на дебнешо животно в саваната, за да унищожа виновника за това безсрамие. Сърцето ми се свиваше, значи, имах сърце.

Никога не му казвах, че го обичам. Щипех го, сапунисвах косата му, залепвах дъвки по ученическата му чанта, поръсвах пъпеша му с черен пипер, препречвах му пътя, когато карахме колело, намирах всякакви начини да съм близо до него, без да заподозре нежността ми. Същото правеше и той. Държахме се на разстояние, с отпуснати до тялото ръце, така че в моменти на безредие, щом ми обърнеше гръб, да мога бързо да извадя пушката и да покося злосторника с убийствен черен поглед.

Когато гореше от температура и родителите ни отиваха някъде да се карат на спокойствие, аз стоях на стража. Ако трепереше от страх, че не е научил урока си за следващия ден, през нощта му го четях, за да го запамети в съня си. Щом пожелаеше да пусне сглобения от него самолет в дъждовен ден, придружавах го стоически и ръкоплясках при излитането. Той беше мъничето, за което се грижех, моята любов, единственият, който не ме плашеше и когото бях способна да обичам. Само че тайно. Така ми беше по-добре. Не умеех да разтварям обятията си за любов.

Когато ми казваше, че плаша бухалите с грозотата си или че имам гърди като на канарче, се натъквах и сядах съкрушена да си поема дъх. Избягвах момчетата и огледалата, преструвах се на мъжко момиче. А ако се случеше, рядко наистина, да ми направи комплимент, изправях гордо глава и се чувствах като Брижит Бардо. В такива моменти разбирах какво щастие може да донесе любовта и жалех, че не мога да се потопя изцяло в радостта от този безплатен празник, за който мечтаех да е постоянен.

Така беше...

Татко ни бе напуснал, мама се трепеше да изкарва пари и не й беше до това, да ни обича, да ни прегръща, да ни дава основания за гордост. Никога не се питах защо е така, приемах го. Любовта оставаше на заден план – след наема, данъците, сметките за

електричество, дежурствата в яслата, сутрешната умора, вечерната изнервеност, пътуването с метрото, допълнителните часове работа, за да имаме брекети на зъбите, за да отидем в Англия и за уроците по пиано. Всичко дължахме на нея, нямаше да мрънкаме и за любов, я. Не беше належащо. Това занимание бе за тези, които разполагаха със средства или време. За мързеливите и за богатите.

Беше претоварена, бедна и сама. Без мъж, който да я защитава, съпругът ѝ безделник беше поел нанякъде, след като бе съсипал най-хубавите ѝ години. Беше я зарязал да отглежда четири хлапета. Какъв подарък само! Мъжете са подлещи, бракът – лотария, любовта – моминска треска, която преминава, преди още да те е завладяла, момичето ми! Никога не се доверявай на мъжете или ще плащаш за това цял живот. Цял живот ще трябва да плащам заради него, заради тази младежка илюзия, която трае колкото един махмурлук.

Тя се бореше неуморно. Разходи – приходи, разходи – приходи, цифрите се нижеха заплашително. Прекалено големи ми изглеждаха любовните ѝ дългове.

Скоро от всичко това в главата ми остана само музиката, омразата, която туптеше в думите ѝ с глух, завладяващ ритъм. Учех се на насилие, което не бях желала. Хранех се с това горчиво и обилно мляко. Обичах я, бях загубена без нея, повече от всичко исках да ме харесва и да ѝ бъда вярна. Неволно заставах на нейна страна, превръщах се в нейна шампионка в любовния турнир. Развяхах знамената ѝ наежена. Щяха да видят те. Той не помръдва. Огромен и трагичен. Като от камък. Лежи срещу мен, ръката му обгръща кръста ми. Не се нахвърля на тялото ми. Държи го в неподвижните си ръце. Възпира члена си. Събужда глад у мен. Търси нещо различно от очевидното удоволствие. Сътворява една различна история. Би искал да знае дали съм готова да я сътворявам с него.

– Страх ли те е? – ме пита в мрака на стаята.

В мрака на моята стая.

Страх – психологическо състояние с подчертано емоционален характер, което съпътства осъзнаването на реална или въображаема опасност или заплаха.

Не го казвам аз, а речникът. Всички думи са верни. Психологическо, състояние, с емоционален характер, реална или въображаема опасност, заплаха.

Никога не ме е страх, в началото. Даже съм от тези, дето се озъбват и се хвърлят напред. Разкъсвам обекта на моето желание. Винаги той е първата ми жертва. Мирис на търкаши се една в друга кожи, искрици изпод ръцете, хищни крайници, настръхнала козина, дрезгави въздишки, които изхвърлят в ухото на другия огнени думи. Тялото ми се отваря, предлага. Предизвиква. Всичко е позволено. То никога не се страхува. Не си спомня. Не си казва, че съм правила това вече стотици пъти, за какво му е? Глупаво и смешно е, по-добре да се стегнем, да се престорим на... То не се преструва. Гордо и смело е, надава вик, извива се, безстрашно е, рисува гневни арабески, измисля, изследва. Изригва. Толкова щедро, така безразлично към „какво ще кажат хората“. Наслаждава се и се раздава, без да се щади. Има апетит.

Страхът се прокрадва след това. Когато стане дума да открехнеш душата си, да позволиш на един чужденец да проникне в интимния ти свят. Настъпва моментът на обмен, предоставяме парче от собствената си територия, за да настани там другият четката за зъби и колебанията си.

И чувствам как врагът броди наоколо, приближава се, надушва новото ми щастие и търси пукнатина, за да се провре и да нанесе удар. Преди нападаше, без да успее да го засека. Хващаше ме неочаквано, оставяше ме обърквана. Сега усещам вълчите му стъпки. Съвсем тихи, съвсем тихи. Залъгва ме. Имай доверие, имай доверие. Не искам

да ти причиня зло, само да погледам, да преценя новия мъж в живота ти. Да ти предоставя своя поглед, за да не се обвържеш лекомислено. Знам, знам, че го намиращ перфектен, преливащ от качества. Но... взри се по-добре. Нищо ли не забелязваш? А е толкова очевидно.

Врагът сочи детайлите, незначителните неща, опитва се да спука балона, който съм надула. Вдигам рамене и се съпротивлявам. Любовта не обръща внимание на детайлите. Да обичаш, значи да приемеш другия изцяло. Никой не е идеален. Хубава максима, казва той дяволито, ала ти никога не си се придържала към нея. Сигурно има някаква причина... Може би всичко това не съществува? Или този не е точният мъж? Може би не е за теб? Доволен е, успял е да хвърли отровната си стрела. Понякога си тръгва. Ще се върне по-късно. С него сме стари приятели. Няма нужда от формалности. Невинаги греша...

Тръгва си, но е забил стрелата. Отровата се разтваря в кръвта ми, изостря зрението, изтънчва слуха, обонянието, осезанието. Всичките ми сетива са нащрек. Що за мъж е този? Той има малки ръце, подвирква си, крачейки, живее във Везул, държи ме за врата, поти се... Кожата ми настръхва, устните ми се изкривяват. Закривам очи, уши, нос.

Съпротивлявам се. Съпротивлявам се. Събирам всичките си сили. Цялата ми енергия се съсредоточава в съпротивата срещу опасността, която ме заплашва, в резетата, които съм спуснала, та да не проникне врагът. Разполагам се извън тялото си, за да го прогоня. На стража съм ден и нощ. Дебна. Напрегната, с опънати нерви. И когато мъжът ме докосва с ръка, подскачам и крещя. Не ме пипай, не виждаш ли, че съм заета. Не трябва да се оставям да ме разсейват. Нуждая се от всичките си войнствени сили. Ако е настоятелен и пита защо, ако ме преследва с нежното си внимание или пък се натъжава, на свой ред и той се превръща във враг. Бързо трябва да бъде унищожен. Не мога да воювам с двама наведнъж. Предпочитам стария си враг. Него поне го познавам. Ценя постоянството му. Привързана съм към неговата жестокост. Тъй че ти, който хленчиш до мен, понеже изведнъж си престанал да ме разбираш, изчезвай. Изчезвай...

Винаги свършва така.

– Страх ме е от самата мен – отговарям в мрака на стаята.

В мрака на моята стая.

Страх ме е от тази луда, която не позволява да навлязат в интимния ѝ свят. Която на драго сърце дава тялото си, но нито грам от душата си. Днес не е кой знае какво да дадеш женското си тяло. Даряването на тялото е заместило намигането на нашите баби. Нещата се скапват после.

Когато вече не става дума да отдаваш тялото си, а да сториш място на другия в съкровено то си Аз. Да се взреш в него, да го видиш наистина и да даваш. Да даваш любов. Да получаваш любов. Даваш, получаваш, даваш, получаваш – едно напредназад, много по-опасно от плътския акт.

Интимният ми свят е добре охранявано минно поле, в което не допускам разни хора да се вмъкват.

Спомням си, когато те срещнах за първи път, не те видях...

Не те видях.